

GENÇ KALEMLER

Kültür – Sanat - Edebiyat

Ebrar YILDIRIM HAYAT

İstekler, meraklar, hayaller, hisler, gelecek, geçmiş. Hepsi toplanıp bizi oluşturmaz mı? Bizim hayatımızı...

Bir olaya, duruma karşı ansızın merak duyarız. Belki bu merakın nedeni geçmişimizdir, belki geleceğimiz ama şu noktada hem fikir olmalıyız; her merakın bir sebebi vardır. Hissetmek istersin merak ettiğin şeyi, duymak, görmek, işitmek. Hissetmeyi arzuladığın şeylerin ta kendisidir istekler.

Hepimizin vardır geleceğe dair, geçmişinden iz bulunduran hedefleri, hayalleri. Çoğumuz iyi bir işe sahip olup yaşanabilecek en güzel hayatı yaşamak isteriz. Herkese göre farklıdır yaşanabilecek en güzel hayat...

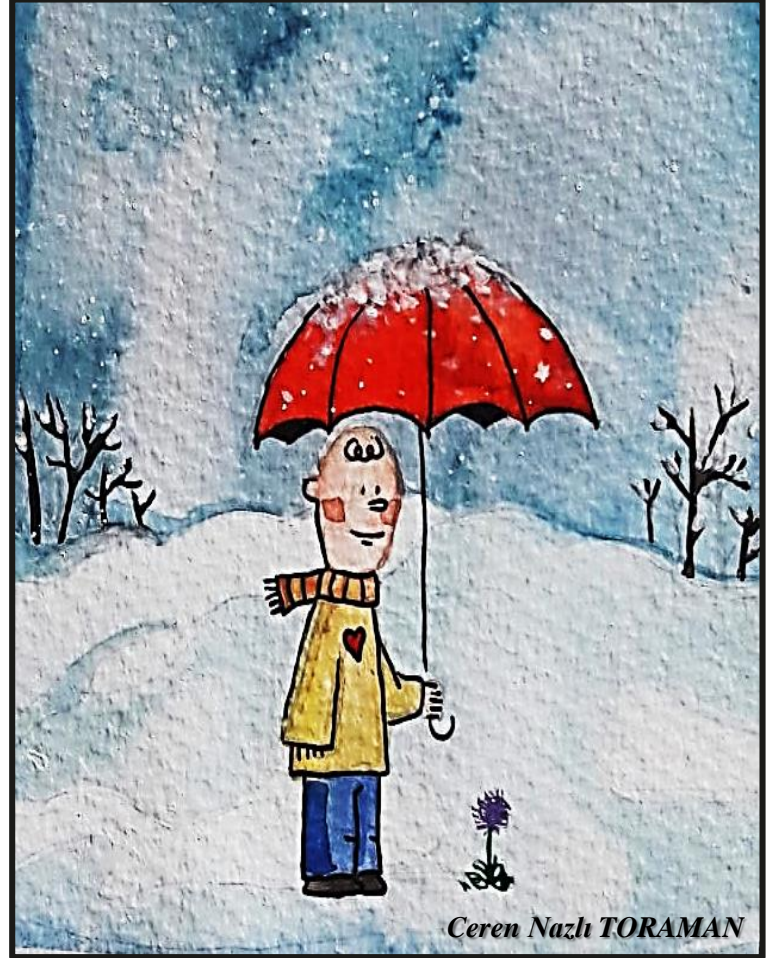
Yaşanabilecek en güzel hayatın temelinde yapabilecekleri, yapmayı isteyecekleri şeyler yatmalı insanın, öyle değil mi? Kim ister ömrü boyunca istemediği bir işi yapmayı? Çaresiz, mecbur kalanlar mı? Belki evet, belki hayır. Alışır belki zamanla istemeyerek yaptığı işe. Susar, göz yumar senelerin ondan bir şeyler eksilterek akıp gitmesine. Kimse dönüp sorar mı ona, "Sen gerçekten iyi misin?" diye. Nafile. Kötü olsa bile nasıl kötüyüm diyebilir? Kendini kime, nasıl açıklayabilir?

Hissedemediği duyguları karşısına da yansıtır ve sürekli ondan münasama dilenerek vicdanını rahatlatır. Durup düşünmez çünkü iyi hissetmenin ne olduğunu bilmez. Zindana çevirir kendi hayatını. En çok yapamadıklarına kızar, yapmayı bilemediklerine ve bunun getirisi olan tüm o hislere küser. Kabul de etmez bunu her şeyi kendi içinde atlatmak ister. İşte bu sefer de geçmişi girer devreye. Geçmişte yaşadığı iyi şeylerdir onu şu an da ayakta tutan. Her insan bir defalığına da olsa mutlu, güvenilir hissetmiştir dimi. Hissetmiştir her duyguyu bir defa da olsa... Yaşamaya çalışmıştır, yaşamın küçük bir dalından tutunmaya...

Bir de gerçekten yaşanabilecek en güzel hayata erişebilenler vardır. Geçmişte merak duyduğu, onu hissettiği ona dair kurduğu hayallerle harmanlanmış bir gelecek bekliyordur onu. Mutluluğu yağmurun kokusunda, hüznü bir bebeğin hıçkırıklarıyla ağlayışında, acıyı kaybettiği benliklerinde bulan upuzun bir hayat...

Tuğçe TANLAK İÇİMDEKİ ŞEHİR

Uzaklaşmak istersin bazen her şeyden önce kendinden, sonra geçmişten. Her sokak köşesinde anılar çarpar gözüne, kaçmak istersin. Baktığın her yerde birini görürsün; geçirilen güzel zamanlar, biten dostluklar, yerini nefrete bırakan aşklar... Her baktığında kalbin çarpar acaba buraları terk etsem yeni bir hayat kursam nasıl olur diye düşünürsün ama ardında kalanlar daha çok yakar canını. Unutmaya çalışırsın, tam unuttum artık iyiyim derken tekrar çıkarlar karşına; bazen eski bir parfüm şişesinde, bazen fotoğraflarda. Bu şehirde yürümek daha başka yapıyor insanı, ıslak kaldırımları görünce içim ürperiyor. Ankara bana ağlıyor sanki. Gecenin karanlığında parlayan ay bana umut ışığı gibi. Sonra saçmaladığının farkına varıyorum sokaklar, evler, odalar değişir ama ben değişemem. Önce kendi içimdeki şehri terk etmeliyim

Ceren Nazlı TORAMAN

Ceyda Cansu YİĞİTER DÖNSEM ÇOCUKLUĞUMA

Dönsem çocukluğuma,
Öpsem gözlerinden küçük benim,
Düştüğünde kaldırsam,
Küstüğünde güldürsem,
Acaba geri döner mi kaybettiği masumiyeti hayallerimin.
Kocaman bulutların pamuk şeker olduğu,
Rüyaların oyunlarda can bulduğu,
Minik kalplere dolan çocukluğu,
Sarsam kollarımla sever mi yine beni?
Çocukla çocuk olsam yine eski günlerdeki gibi.
Saklambaç oynasam bulur mu kaybettiği günleri?
Kim kirletti çocukların buluttan pamuk şekerlerini.
Yıkasak geçer mi acaba eski günlerdeki gibi
Dönsem çocukluğuma,
Geri verir mi bana o eski samimiyeti.

Kübra KARAHÜSEYİN MUTLU SON

Şehirden uzak bir kasabada, Mart ayının ortaları, akşam vakitleriydi. Kevser ve kardeşi Ali dışarıda oyun oynuyorlardı. Babalarının şehirden getirdiği oyuncaklar ile eğlenceli vakit geçiriyor, neşeleniyorlardı. Kevser ders telaşını kardeşiyle oyun oynarken unutup, bambaşka ufuklara yelken açıyordu. Oyunlarına devam eden iki kardeş, eve doğru gelen babalarını gördüler ve babalarına sarılmak için koşmaya başladılar, babalarını kucakladılar, onu öpücüklere boğdular. Ama Kevser bir şey fark etmişti, babasında garip bir hâl vardı. İşinde onu üzecek bir şey olmuş olmalı diye düşündü çünkü babası her akşam eve geldiğinde yüzünde güller açardı, kardeşiyle ona şakalar yapar hatta şehirden hediyeler getirdi. Bu hâli fark etmiş olmasına rağmen hiç açığa vurmadı.

Eve girdiklerinde annesi sofrayı hazırlıyordu. Kevser ve Ali annelerine yardım etmeye başladı o sırada babaları ise en küçük çocuğu ile ilgileniyordu. Sofra kuruldu yemekler yendi. Kevser hemen derslerinin başına oturdu, Ali ise gecenin soğuğuna karşı sobaya atmak için dışardan odun getirmeye koyuldu. Bu sırada yalnız kalan anne Neriman ile baba Ercan hasbihâl etmeye başladılar. Ercan ilk çırpıda anlatıverdi bugün olanları. Ülkeyi etkisi altına alan bir hastalığın olduğunu ve ülke genelinde kısıtlamalar olacağından bahsetti. Ve bu durumda işten çıkartılma ihtimalinin olduğunu söyledi. Neriman hayrete düştü ve bir hayli üzüldü. Ercan işten çıkarsa nasıl geçineceklerdi? Zaten son zamanlarda geçim sıkıntısı çekiyorlardı. Neriman bu düşüncelerle meşgul iken Ercan ekledi, okullar da bir haftalık tatil olmuştu. Tatil bittikten sonra eğitim ile ilgili kararlar açıklanacağını söyledi. Konuşmanın sonuna kulak misafiri olan Kevser okulların erken tatil olmasına çok üzüldü. Kevser okulu, öğretmenini ve derslerini çok seviyordu. Ailesine güzel bir hayat yaşatmayı, iyi bir meslek sahibi olmayı görev edinmişti.

Kevser okullar için üzüldürken, Neriman geçim sıkıntısı telaşını yaşıyordu.

Böyle bir hafta geçti aradan. Tatilin son günüydü. Kevser okula gideceğini düşünüyor ve bir hayli heyecanlanıyordu. Ama aynı zamanda yapılacak açıklamayı merakla bekliyordu. Akşam vakti babasıyla birlikte köy kahvehanesine gidecek ve televizyondan haberleri izleyecekti. Köyde hastalık belirtisi taşıyan kimse duyulmamıştı. Ama tedbir olarak Neriman herkese birer bezden maske dikmişti. Dışarı çıkarken bu maskeleri takıyorlardı. Zaten onları hastalıktan çok, beraberinde getirdiği durumlar sıkıntıya düşüyordu.

Bu arada babası maaşını aldıktan sonra işe devam etmeyecekti. İş sahibi ülkeye getirilen kısıtlamalar nedeniyle işlerinin azaldığı ve ekonomik sıkıntılardan dolayı işçi sayısını azalttığını belirtmişti.

Akşam yemeği yendi ve haberlerin başlamasına çok az kaldı. Ercan, Kevser ve Ali kahvehaneye doğru yola koyuldular. Bir bardak çay içtikten sonra bekledikleri haber verilmişti. Ama ne üzücü bir durum ki okullar internet aracılığı ile devam edilecekti. Televizyondan ders verilecek, online denilen sistemle hocalarla iletişim kurulacaktı. Kevser'in aklı karışmıştı, ne arardı burada internet?

Kevser'in bitmek bilmeyen ısrarları üzerine durumu danışmak için köy öğretmeni Sevim Hanıma gittiler. Sevim hanım bir güzel anlattı ama üzülerek ekledi ki canlı ders alabilecek hiçbir malzeme yoktu öğrencilerinin elinde. Bu duruma en kısa sürede bir çare bulunacağını belirtti. Evinde televizyon olmayan öğrencilerin dersleri takip etmek amacıyla kendi evine gelebileceklerini samimiyetle söyledi. Kevser mutlu olmuştu. En azından televizyondan derslerini takip edebilecekti.

Sevim Hanım yalnız kaldıktan sonra ne yapacağını düşündü. Nasıl anlatacaktı öğrencilerine dersleri. Bazı öğrencilerinin evinde televizyon yoktu ki bırakın telefonu, tableti, interneti.

Sevim Hanım ertesi gün erkenden Muhtar Bey'in yanına gitti vaziyeti anlattı ve bir çare bulunması istediğini söyledi. Muhtar Bey bu durumu değerlendireceğini belirtti. Muhtar Bey eğitime çok önem verirdi. Tüm durumları değerlendirdi ve bir karar verdi. Köye internet bağlatacaktı. Gerekli makamlara başvurdu işlemleri yaptı ve sonuç çok güzel oldu. Çok uzun sürmemekle birlikte köye internet bağlanmıştı. Ve öğrenciler için tablet bilgisayar hediye eden kişiler, kurumlar olmuştu. Bu sayede tüm öğrenciler artık derslere erişebiliyor ve derslerini takip edebiliyorlardı.

Canlı dersin verileceği ilk gün Kevser gibi diğer öğrenciler de erkenden kalkmış kahvaltılarını yapmışlardı. Televizyondan derslerini izledikten sonra okul üniformaları ile içleri kıpır kıpır iken oturmuşlardı masanın başına. Aynı zamanda tüm öğrenciler ve veliler hem Muhtar Bey'e hem Sevim Hanım'a şükran duyuyordu. Kevser aynı zamanda içten içe öğretmen olmak istiyor ve ben de Sevim öğretmen gibi mesleğimi en güzel şekilde yapacağım diyordu. Sevim Hanım'ın ders anlatma şekli, ilgisi tüm öğrencilerine okulu ve dersleri sevdiriyordu. Öğrenciler gayret ile derslerine çalışıyor, onlara hediye edilen interneti ve tableti asla müsrifçe kullanmıyorlardı.

Ercan ve onun gibi işten çıkarılma durumunda kalmış kişilerin hâline gelecek olursak ilk birkaç ay geçim sıkıntısı ile uğraştılar. Ama komşuları ve diğer iyi insanlar hep yardımcısı oldu onların. Her türlü erzak ihtiyaçlarını giderdiler. Birbirlerine maddi manevi tüm desteği sundular. Ve zamanla iş de buldular. Artık her şey geri eski hâline dönüyordu. Hastalığın yayılması azalmış, gerekli tedbirler alınmış, hasta olanlar ise tedavi ediliyordu.

Hastalık, birlik beraberlik ve dayanışma ile atlatılıyordu. Herkes üstüne düşen vazifeyi yerine getiriyor, hastalığın yayılmasını önlemek amacıyla gerekli tedbirleri alıyordu ve böylece hastalığın yayılma oranı düşmüştü.

BİRLİK OLMALIYIZ

İssız, yalnız, dar birkaç baraka. Evlerin camları kırık, içeriden ses gelmiyor. İçeriye girdim. Bir tane halı yerde duruyor. Başka hiçbir şey yok. Duvarlar sökülüş. “Belki halının altında başka eşyalar saklıdır” diye içimden geçirdim. Halıyı kaldırdığım vakit bir ceset.... On bir yaşında bir çocuk, karnında mermi izleri var. Ceset soğumuş. Burası Filistin.

Filistin’de iki gün kaldığım zaman etrafta gezinirken gördüğüm manzara. Uçakla ayrılmak zorunda kaldığımda çok üzgündüm. Çocuk için Fatiha okudum ve uçağın kalkmasını beklemeye başladım. Kuruluş beni Yemen’e göndermişti. Şimdi Yemen’e gidecektim. Bu akşam ulaşırım diye düşünüyorum. Etrafı seyrederken uçsuz bucaksız çölle karşılaştım. Zamanında asiler, bu topraklarda devlete isyan etmişler. Dedelerimiz de savaşa gitmiş. Sıcaklık, susuzluk gibi nedenlerle yüzlerce hatta binlerce şehit vermişiz buralarda.

Neyse sonunda ulaştık. Doğru düzgün okulu olmayan bir kasabaya gelmiştik. Hava çok sıcaktı, su ihtiyacını nasıl karşılıyorlardı acaba? Ekibim ve ben çok şaşırmiştık. Meğerse su içemiyorlarmış. Aklıma bir anda Afrikalı çocuklar geldi. Onlara nasıl yardım edebilirdik? Kasabaya su temin edilmeliydi. Akıl alır gibi değildi.

Birkaç ay sonra Türkiye’ye gelmenin gururunu yaşadım. Ülkem, vatanım seni çok özledim! İlk işim bir kitapçıya gidip kitap almak oldu. Kitap Muhammed Mursi’yi anlatıyordu. Uzun süre hapisanede kalmış olan Mısır başbakanıydı sanırım. Kitabı okurken ağladım ve anladım ki Müslümanlar arasında birliktelik yok. Yakınımızda Müslümanlar ölüyorlar ama biz bir olamıyoruz, birlikte olamıyoruz. Hadisi Şerifte şöyle diyor: “Kendin için istediğini mümin kardeşin için istemezsen gerçekte iman etmiş olmazsın”. Ben ev olarak lüks bir yerde yaşamak istiyorsam, barakada yaşayan veya hiçbir evde yaşamamış, sokaklarda kalan insanları da düşünmeliyim.

Çevremizde veya uzağımızda bazı Müslümanlar zulüm görüyorlar. Düşmanlarımız farklı dinlerden olsalar da amaçları Müslümanları öldürmek olduğundan tek birlik olabiliyorlar, ama ben veya biz bir sıkıntı olduğunda kardeşlerimizi suçlamaktan ileri gidemiyoruz ve bu durum bence utanç verici.

Yapmamız gereken aslında çok basit. Her gün kalktığımızda “diğer Müslümanlar rahat uyku uyuyabilmişler midir? Sorusunu sormalıyız. Dua etmeliyiz. İnsanların duamıza ihtiyacı olabilir. Dine sıkı sıkı sarılıp birlik olmalıyız.

Sinem ÖNER RAĞMEN

Şimdi dinle biraz ruhumu. Sana anlatmıyor mu bütün sefaletini? Anlatıyor elbette. Sefalet bu ya bir parça sevgiye aç, bir damla özlem içinde boğulur ruhum, bu sefalettir. Belki azıcık umudu olsaydı ruhumun yeniden doğardı. Bütün umutlarımı saçlarına gizleyip yok ettin. Şimdi ellerim ne çok ister saçlarında kayıp umutlar avına girişmeyi bir bilsen. Ama şimdi olmaz, şimdi başka bir kimlikte var olma çabalarında yok olmuştum. Ben böyleyim artık işte, benli cümlelerle başladığım sabahların cezasını sensiz cümlelerde çekiyorum. Artık bitmeyen gecelere, dalamadığım uykulara ve senin uğramadığın rüyalara yazıyorum. Sokak lambalarının sönüş saatini yazıyorum, sokağımdan geçen kedileri yazıyorum, gözümde beliren damarları yazıyorum. Ben hep yazıyorum.

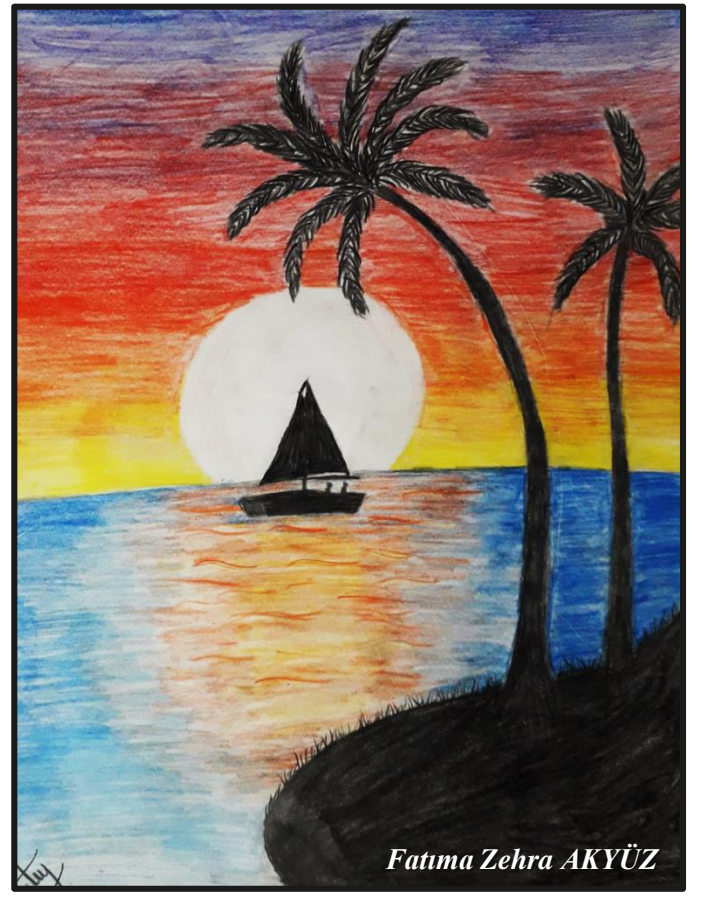
Başka yapacak ne iş bilir bu ellerim hiç bilmiyorum. Sağır, dilsiz, elsiz her yanı eksik halde duruyorum sokağımdaki kedilerin yanında. Aslında onlar biliyor tek bir şey halledecek bütün eksiklerimi. Tamamlanacağım, çarklar yerine oturacak ama olamıyor işte. Hayat bu ya benim dişlilerim hep sensizliğe takılıyor. Ruhum hep umutlarını orada yitiriyor.

Benim soluğum, sonum hep sen yokken ufuktan yamacıma uzanıyor.

Bu sabah sözüm var sana. İnancımı aldım karşıma istişare ettik. Son kalan umudumuzu koyduk ince belliye. Yudum yudum soluduk.

Benim inancım var hala. Saçlarında ki umutların hatırına gücüm de var sayalım. Kokunda can bulmaya hala ihtiyacım var. Senli cümlelerle dolduracak sayfalarım var. Benim sana adayacak bir hayatım var. İnançım, ruhum, umutlarım, sensiz kalma korkusunda can vermeden biraz önce yazıyorum bunları.

Her şeye rağmen benim hala sevecek bir kalbim var.

Ceyda Cansu YİĞİTER BEKLERİM

Baharda yeşerdi dallarım
Açtı çiçeklerim
Ben yağmurdan başka Neyi
Beklerim

Sevgi suyunu dökün
Tohumu u diken
Gölgemde çöken Mihman ı
Beklerim

Bulutlar kümeledi yine
Gelenler pişman geldiğine
Faniyet ağır hür benliğine
Gideceğim günü beklerim

Rüzgar esiyor esebildiğince
Dallarım titriyor ince ince
İnsan benliğini kaybedince
Bulacağım günü beklerim

Ay parlıyor nazlı nazlı
Benim düşüm karlı puslu
Hayal dediğin bir yazdı
Ben o yazı beklerim

Alnıma yazılmış kader
Ne beklerim neler eder
İnsan oğlu sade keder
Güleceğim günü beklerim

Hayat der ki sen koş durma
Benim köklerim hep burda
İnsan oğlu doymaz yurda
Ben yurdumda beklerim

Hayat akan dere çağlar
Kimi güler kimi ağlar
Kader birbirine bağlar
Ben misafirimi beklerim

Çoban gezer dağı taşı
Yükler sırtına onca aş
Bilmez insan yazı kış
Ben bileceğim günü beklerim

Elif ALTUN VİRÜS VE SAĞLIK

Merhabalar ben Virüsler Başkanı. Doğru okudunuz. Ben virüsler başkanım. Ben hangi virüsün ne zaman ve nerede, ne kadar süre etki edeceğine karar veririm.

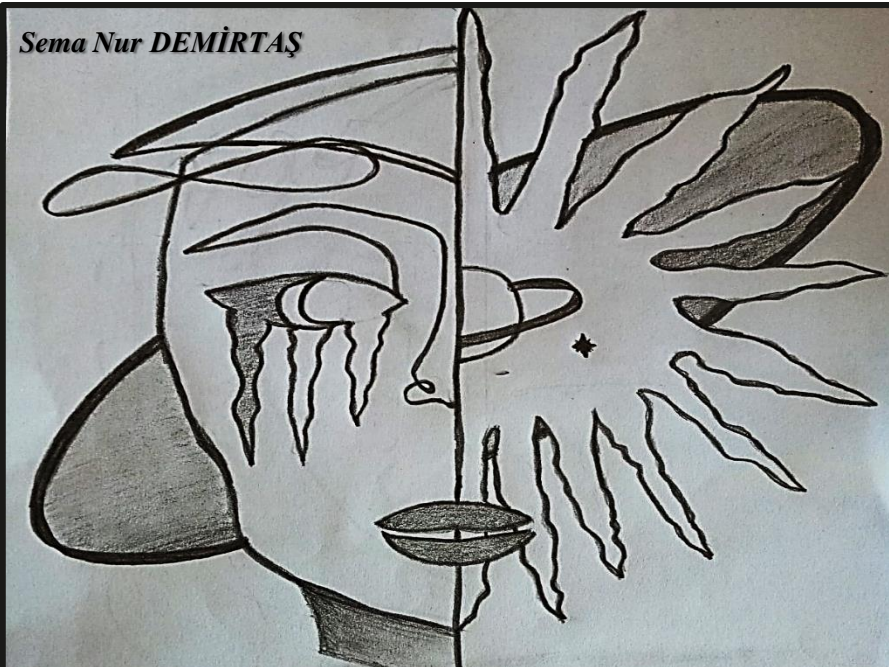
İnsanların birbirleriyle olan ilişkileri kötüleşiyor. Bende insanların Covid-19 adını verdiği virüsü Çin'in Wuhan kentine gönderdim. Böylelikle insanlar birbirine yardım etmeyi hatırlayacaktı. Ama işler umduğum gibi gitmedi. Virüsü kontrolüm altında tutamadım. Virüs planladığımdan da daha hızlı yayıldı. Artık neredeyse tüm dünyayı sardı.

İnsanlar bu duruma çare bulmak için bir yandan önlemler alırken bir yandan da aşı çalışmalarına başladı. Hayat artık eskisi gibi gitmiyordu. Ölümler arttıkça ümitsizliğe düşüyorlar, aşı çalışmalarını duydukça umutlanıyorlardı. Hayat bu kaosla sürerken eğitim-öğretim eskisi gibi değildi. Bu duruma en çok üzülen çocuklardı. Sokaklarda artık o cıvıl cıvıl sesler yoktu. Herkes evlerine çekilmişti, çok korkuyorlardı. Maskesiz kimse sokağa çıkamıyordu. Özgürlükleri kısıtlanmıştı. Kalabalık yerlerden uzak duruyorlardı. Misafirlikler, eğlenceler bitmişti. Eski günleri anıyorlar farkında olamadıklarının kıymetini anlıyorlardı. Ne kadar rahat yaşadıklarını yeni fark etmişlerdi.

Burada amacıma ulaşmıştım. Ama benim kontrolümde olmayan şeyler geliyordu. Ölümler gittikçe daha da artıyordu. İnsanlar sevdiklerinden ayrı kalınca çok üzülüyordu.

İnsanlar kontrollü bir şekilde dikkatlice sosyal mesafelerini koruyarak ve gerekli önlemlerini alarak yeni yaşamlarına alıştılar. Bu arada da birkaç ülke aşığı buldu. Ve dünyaya dağıtmaya başlandı. Aşı olanlar Covid-19'a yakalanmadı.

Hayat dünyada normale dönmeye başladı. Tek bir farkla. Bundan ders almışlardı. Birbirlerine yardım ediyorlar, canlıları koruyorlar, temizliğe dikkat ediyorlardı. Bu şekilde devam ettikleri takdirde onlara yeni virüs göndermemeye karar verdim. Sağlıklı günler diledim.

İnsan ilişkilerinin temelini sağlıklı iletişim oluşturur. Bu iletişimi daha doğrusu ilişkileri incelemek, geliştirmek, iyileştirmek, barış ve huzur getirmesi için yönlendirmek şansına sahip olan da yine bizleriz.

İnsan, tabiatından kendisinde var olan kötü huylarından istese de kolay kolay vazgeçemez Ancak insan gerçekçi, insancıl, karşı fikirlere tahammül gösteren, inançlara saygılı, mantıklı bir eğitim ve iyi bir terbiye ile zaafı baskı altına alınıp, güzel tarafları öne çıkartılırsa İyilik, merhamet ve hoşgörü gibi kavramların kapıları açılır ve insanın kendisinde var olan kötü huyların önü kesilebilir. Hoşgörü barışçılığın doğmasına neden olacak etkidir. Bu yolla insanların gerek kendileriyle, gerekse çevresiyle kaynaşmasına, barışık olmasına ve sonsuz hayatta yeniden doğmasına yardımcı olur. Hoşgörü bizim inancımız ve bize öncülük eden Mevlana gibi kişilerden de aldığımız bir davranış olmalıdır. Ben merkezli” olmak kolay yoldur. Genellikle de bilinçsizce uygulanır. “Benim dediğim olsun. Ben bilirim. Beni dinleyin. Benim kararım doğrudur,” gibi bakış açısıyla, karşıımızdakini anlamak ve ona kendimizi anlatmak çok zordur. Böyle bir yaklaşım daha başta, olumlu bir etkileşimi sona erdirir. Hoşgörü sözle olmaz, fiille olur. Birlik ve beraberliğimiz, dirlik ve düzenimiz, ilerlememiz ve kalkınmamız buna bağlıdır.”

Hoşgörünün olmadığı yerde taassub vardır. Taassub, hoşgörünün zıttıdır. Daima felaket getirir. Sözü edilen o kişinin eğitim düzeyi nedir? Kültürel değerleri hangi doğrultudadır? Duyguları nasıldır? Bugüne kadar yaşadıklarından nasıl etkilenmiştir? Bu ani duygu patlamasını neden yaşıyor? Bu soruları süratle kendimize sorup, bu kez de “Onu kırmadan düşüncelerini ve kararını yeniden gözden geçirmesi için ne yapabilirim?” in cevabını bulmaya çalışmalıyız. Hoşgörülü olursanız seversiniz sevilirsiniz bu yolda giderseniz herşeye ulaşırsınız. Küçük yaşta öğretilmesi, karşı fikirlere, dinleri, inançları, milliyetleri saygıyla karşılaması gibi, güzel unsur ve güzel duygular, çocukluğunda ve gelişme çağında garanti altına almalısınız ki, ileri yaşlarda depresyona yönelik zaafınızı asgariye indirmiş olsun.

Gönlünde kin ve nefret olmayan herkes hoşgörü ve sevgi dairesinde kendilerine yer bulabilir. İnsanların başkasının malına ve canına kastettiği bu dönemde gönülleri hoşgörüyeye açması gerektiği ortadadır.

Ayça Ela GÖKSU ANKARA'NIN GÖZYAŞLARI

Camdan baktım dışarı,
Ankara üzgün, ağlıyor.
Her yer ıslak.
Evlerin camları, arabalar,
Ankara'nın gözyaşları.
Bulutlardan teker teker yere iniyor damlaları.
Her yer üzgün bulutlar,
Üzgün Ankara.
Bütün gece ağladı,
Bütün gece durmadı.
Sabaha kadar Ankara'yı izledim o gün.
Hiç kimse Ankara gibi üzülmemişi daha önce.
Hiç kimsenin canı Ankara'nınki kadar yanmamıştı.
Hiç kimse Ankara gibi ağlamamıştı.
Hiç bu kadar yağmur yağmamıştı.

Fatma Eylül ÜNSAL **LALELER VE ZAMANLAR**

İstanbul sokaklarında,
Ellilerinde bir adam
Evi hastane olmuş,
Beyaz duvarlı bir binada
Şifa arar durmuş.

Doktor sesleri, ilaç kokuları
Bezdirmiş, bu hayat dolu adamı
Hastalığı ilerliyormuş
Ama adam oturuyormuş.
Tedavi aranıyormuş sözde,
Bunun sonu yokmuş.

Bir sabah, yatağını düzeltmiş
Takmış fötr şapkasını
Kapatmış kapısını
"Gidiyorum artık. " demiş
"Tedaviyi değil ölümü bekliyorum burada. "
"Aman" demişler, "Sakin! " demişler
Ama faydasız
Özgür ruhlu bir adamı,
Hastanede tutamazsınız.

Önce gitmiş bir çiçekçiye,
Biraz lale almış, ufacık bir saksıda
Hem hasta hem yalnız,
Pek kimsesi de yokmuş
Adam çiçeği çok sevmiş
Kendisine benziyormuş.
Söz vermiş kendine, onu canlandırmak üzere
"Ey güzel çiçek" demiş
"Yalvarırım sen ölme. "

Günler geçmiş aradan, laleler büyüyormuş.
Onu sulayan adam ise gittikçe soyluyormuş.
Kimse fark etmemiş ama
Adam ölümden çok korkuyormuş.
Elinde olsa, kaçacakmış kaderinden
Ama kaderi hep tutuyormuş ellerinden.

Bir rüzgârlı pazar sabahı
Otuz yıllık apartmandan
Yeşil, ağır bir tabut çıkmış.
Anılar, acılar ve yaşanmışlık,
Bu tabutu sarıp sarmalamış
Kaderinden korkan adam,
Kaderinden kaçamamış.

Camın önündeki lalelerin,
Renkleri solmuş, yaprakları cansız
Yetim çocukların kalbi gibi
Öyle üzgün, öyle yalnız.

Yurdanur TÜRK **VATAN ŞAİRİ MEHMET AKİF**

Kurtuluş savaşı sırasında milletimizin verdiği büyük mücadeleyi hiçbirimiz unutamayız. Dayanışma içindeki o insanların tek bir amaçla, vatan aşkıyla tutuşması; her birinin içindeki o büyük umutlar bizim şuan yaşamamızın, özgürlüğümüzün, korunmuş kültürümüzün belki de tek sebebi.

İnsanların kendini bir yere ait hissetmesi, başına geleceklerden korunmak için beraber savaşıacak insanlara ihtiyaç duyması bana hep ilginç gelmiştir; onların birbirlerine daha rahat bir hayat sunmak için diğer hayatların, toplulukların haklarını sömürmeleri de. Haklarını savunmak yapılması gereken bir şeydir. Hepimiz insansak bu dünya hepimizindir, bu yüzden insanlar sürekli amaçlarının peşinden koşar. Bu insanların yine hepsi duygulara sahiptir, Osmanlı'yı yıkmak isteyen bir ülke yine kazandıklarını kendi vatandaşlarıyla paylaşacaktır, çünkü yine hepsi tek bir kalple bu amaca koşarlar. Sonuçta onlar kazandıklarında ardında yitip gitmiş bir kültür bırakan yeni kişiler, en azından onların torunları kendilerini yine doğdukları yere, gördükleri kültüre ait hissedecektir.

Ait olduğumuz kültürü korumak, bizi anlayan insanlarla bu amacı paylaşmak elbette sanatla mümkündür. İstiklal marşımızı yazan yegâne şairimiz Mehmet Akif Ersoy, bu fikirleri en iyi bir şekilde anlayan ve bize ulaştıran kişilerdendir. Ülkemizin işgal altında olduğu yıllarda, cesur ve kendi gibi vatansever bir paşanın Anadolu'da bağımsızlık hareketleri başlattığını duyduğunda her şeyini bırakıp Anadolu'ya gitti ve bizim şuan yazılarından aldığımız dersleri Kastamonu'da kendi ağzıyla Türk milletine duyurdu.

Sonunda milletimizin azmiyle savaşı kazandığımızda, yine bu milletin milli marşını yazabilecek yegâne kişinin o olduğunun tüm meclis farkındaydı. Kalem olmadığından, Ankara'daki evinin duvarlarına ince ince işlediği o şiir bizim milletimizin marşıydı. Sırtında kendine ait bir paltosu bile olmadığı halde bir milletin milli marşının satılık olamayacağını söyleyip para ödülünü kabul etmediğinde yine kimse şaşırılmıyordu, herkes biliyordu zaten onun vatan aşkıyla dolu kocaman kalbini ve sonsuz saygısını.

"Hakkıdır hakka tapan milletimin istiklal."

Nurşen ERGÜL **HZ. ÖMER**

Hz. Ebubekir'den sonra İslam'ın ikinci halifesi olan Hz. Ömer her şeyden önce bir baba bir eş bir kardeş kalbi iyi bir önderdir. Pek çok ilkin, yeniliğin, gelişmenin babasıdır. Çok yönlü olan bu adamın İslamiyet'in, şuan yaptığımız, uyguladığımız ve üzerimde uygulanan gerek ahlaki gerek yasal olan bütün kanunların asırlar önce yapmaya çalışması büyük takdir hak ediyor. Bu yüzde Hz. Ömer yeniliklerin abidesi olmuş İslam ve insan tarihinin imzalarında vücut bulmuş, sonu görünmeyen yolun lideridir.

Mufassal olarak kaleme alındığını söyleyebilirim kitabın tabi sadece bu benim fikrim çünkü bir insanın dahası bu insan bir halifeyse hem de yenilikleri ve adaleti ile tanınmış bir halife ise o zaman kitabın bazı noktalarda yetersiz bile kaldığını bile düşünebilirsiniz. Mütevazı bir üslupla sadece yolunu aydınlatacak olan bilgiyi verip bize de yorum bırakması beynimizde bir çalkantının oluşmasını farklı düşüncelerin esrarengiz dansına ortak olmamızı sağlamıştır. Hoş, bu bizi kitaba daha çekmiştir.

İnsanların aslında Hz. Ömer'in hayatını okumak için değil de tarihini araştırıp ilgi alanı oluşturup bakmalarını istiyor. Yazar kitabın sonuç bölümünde şöyle diyor: "Tarihsel sorumluluklarını idrak edemeyen ve yerine getiremeyen toplumlar, tarihin yükü altında ezilmekten kurtulamazlar." kaybettiğimiz tarih şuurunu diriltmemizi istiyor. Bu kitaba sadece dini açıdan değil olayların sıralanış ve sorunların çözümlenmiş yolunda bulunan çözümlerinde dikkate almamız gerekir. Gerçekten güzel bir noktaya değinmiş yazar. Tam bir kırılma noktasına...

Zeynep Beraa ÖZYÜREK

Ece'ye öğretmeni "Vatan Sevgisi" konulu bir deneme yazmasını söylemişti. Ece, okuldan eve yorgun argın geldi. Gelir gelmez hemen ödevlerini yapmaya başladı. Tüm ödevlerini yaptıktan sonra aklına yazma ödevi geldi. Ne yazacaktı ki? Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Aslında öğretmeni söylediğinde, çok basit olduğunu düşünmüştü; bu yüzden de ödevi önemsemeyip sona bırakmıştı. Fakat şimdi aklına hiçbir şey gelmiyordu. Derin derin düşünürken uykuya daldı. Olamaz, burası da neresiydi? Hava dondurucu soğuktu. Çevresine bakınca on binlerce askeri fark etti. Bu askerlerin üzerlerindeki incecik giysilerle üşümeme ihtimali yoktu. Üşümek ne kelime donmama ihtimali yoktu. Maalesef ki yanılmamıştı. Askerler gerçekten de soğuktan, eksiklikten oracıkta donuvermişti. Burası, burası ona bir yeri hatırlatıyordu. Sarıkamış Harekâtıydı burası.

On binlerce gencin vatan uğruna can verdiği Sarıkamış Harekâtı. Bu nasıl bir vatan sevgisiydi ki, uğruna canlar veriliyordu. Bu nasıl bir şuurdu ki korkmadan, ölümü düşünmeden kıyasıya mücadele veriliyordu. Tam donacağını düşünürken kendini bambaşka bir yerde buldu. Yaralılarla dolu bir çadırın içerisindeydi. Bir doktorun yaralı bir askere bakmamakta ısrar ettiğini fark etti. Hemşirenin yapmayın demesine rağmen, askerin yarası çok ağır, iyileşmesi imkânsız, ölüp gidecek; diğer yaralı askerleri getiriniz, diyordu. Ece sonradan o hastanın, doktorun özbeöz oğlu olduğunu fark etti. Buna nasıl yürek dayanıyordu. Bir baba nasıl kendi canı dururken başka canlara şifa olabiliyordu. İşte buydu vatan sevgisi, kendini düşünmeden davası uğruna mücadele eden bir babanın oğlunu ölüme terk etmesiydi.

Ece'nin gözlerinden yaş damlıyordu. Tam bu sırada kendini şiddetli bir patlamanın içerisinde buldu. Ama burası diğerlerinden farklıydı, hem de çok farklıydı. Çünkü bu korkunç manzarayı daha önce de görmüştü. 15 Temmuz'du bu. Ruhunu ve mukaddesatını maddiyat için satanların ihaneti idi. Halk, hain darbe girişimine, tıpkı şahlanışın adı "Çanakkale" gibi karşılık veriyordu. Etrafı incelerken annesinin kızım yemek hazır sesiyle uyandı. Hepsisi rüya mıydı yani hayır hayır! Bu bir rüyadan daha fazlasıydı. Çok daha fazlası. Gördükleri ne yazacağını belirlemişti. Gördüklerini yazıya döktü.

Hikâyenin sonunu bir de benden dinleyiniz. Paul'un içinde tanımlayamadığı bir hisle uyanmıştı. Daha düne kadar bütün suçluların aynı olduğunu düşünürken nasıl oldu da bu düşüncesinden vazgeçmişti. Eşine baktı. Daha bir hafta önce yatakta ateşler içindeyken o koca masum devin, (John Coffey'nin) mucizesine tanık olmuş ve eşini iyileştirmesine tanıklık etmişti. İşte o gün emindi ki John masumdu ama elinden ne gelebilirdi ki. Sonra dün doğan kızlarının yanına gitti. Annelerinin hastalığı yüzünden hasta doğan kızları... Daha sonra her zamanki gibi kıyafetlerini giydi, saçlarını taradı ve evden çıktı ve işine doğru yol aldı. Could Mountain Hapishanesi E bloğunda herkeste yine bir hüznün vardı. Sonunda o gün gelmişti ve John Coffey'in, Yaşlı Sparky ile (elektrikli sandalye) yüzleşme vakti gelmişti. Paul odasına gitti ve diğer gardiyanları odasına çağırdı. Gerekli raporları hazırladılar.

Mahkûmların idam günleri avluya çıkmalarına izin verildi tabiki bunu nedeni idam için hazırlıkların yapılmasıydı. Hazırlıklar yapıldı ve mahkûmlar hücrelerine getirildi. Paul odasından çıktı ve John'un yanına giderken fareyi gördü. Sanki gardiyan oymuş da Paul fareymiş gibi güçlü ve kendinden emin bir şekilde karşısında durmuş buradan geçemezsin der gibi oracıkta duruyordu. Mahkûmlardan biri demir parmaklıklardan kolunu uzattı ve fareyi tutup avcuna aldı. Paul beklemeden John'un hücrelerine gitti, bekleseydi belki de devam edememesinden korkarak.. Hücreye vardığında şaşırıp kaldı. John'u hiç böyle görmemişti sanki cezası olan bu hayattan kurtuluyormuş gibiydi ama içinde sanki idam edileceği için değil de başka bir şeyin hüznü de vardı. Paul John'un gözlerini bağladı diğer gardiyan da kollarını sıkıca bağladı ve hücreden çıktılar. John'dan başka kimsenin merak etmediği o yeşil yola ayaklarını bastılar. Gardiyanlardan bazıları şimdiden gözyaşlarını tutamamışlardı.

Yaşlı Sparky her zamanki gibi orda yeni kurbanını bekliyordu. John'un o koca bedeninin sığması için Sparky bazı değişiklikler yapılmıştı. Paul hiç istemese de John'u Sparky'e oturturdu. Gardiyanlar hepsi yerlerine geçti ve Paul'un işaretiyle John'un bileklerini ve bacaklarını bağladılar. En sonunda da kafasına demir kaskı taktılar. Paul orada canını vermeye razıydı ama zamanı gelmişti. Şalteri indirmesi için gardiyana işaret verdi ve gözyaşlarını oda artık tutamamıştı. John'un yaşadığı acı sanki hepsine bölünmüş gibiydi. Herkes John'un o çıkmayan çığlıklarını asla unutamayacaklarını gayet farkındalardı. John'un üzerinden dumanlar çıkmaya gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi olan gözlerini kendisinden yere doğru indirmesiyle gardiyana şalteri kaldırması için işaret verdi. Ölmüştü. Eline kaçma fırsatı geçmiş olmasına rağmen kaçmayan John'un hikâyesi burada bitmişti. Masum olduğu halde sırf siyahi olduğu için idam edilecek o devin hikâyesi bitmişti. Gardiyanlardan biri omzuna dokununca Paul kendine geldi.

John'un o koca bedenini Sparky'den ayırdılar ve hep birlikte tutup papaların alması için morga taşımışlardı. Paul ne yapması gerektiğini bilmeden odasına gitti ve eve gitme saati gelene kadar da hiç çıkmadı. Eve geldiğinde eşinin kızlarının başında ağladığını ve dua ettiğini gördü. Ne olduğunu anlamaya çalışırken kızları ağlamaya başlamışlardı. Hemen eşini yerden kaldırdı ve ne olduğunu anlatmasını bekledi. Eşi bugün kocaman siyahi bir adamın geldiğini ve beni iyileştirenin o olduğu ve izin verirse kızlarını iyileştireceğini söylediğini söyledi. Paul duyduklarına inanmamıştı. Daha birkaç saat önce idam edilen John evine gelmişti ve kızlarını iyileştirmişti. John'un bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama ona tekrardan minnettar kalmıştı. Paul kapının önüne çıktı ve tanrıya dua etti. Bir daha asla bu ismi unutmayacağını kendi kendine söz vermişti.

Ormanın birinde, birbirlerine saygılı, sevgili ve çok düşkün bir grup hayvan yaşarmış. Bunlar: Fare, aslan, kuş ve geyikmiş. Bu dörtlünün her günü birbirinden eğlenceli, birbirinden maceralıymış.

Günler böyle geçip giderken bir gün ormana yeni bir hayvan taşınmış. O bir yılanmış. Bu yılan çok dürüst, temiz kalpli, naif ve kibar biriymiş. Eski yaşadığı ormanda herkesin çok sevdiği, herkesin yardımına koşan cana yakın biriymiş. Sahip olduğu gücü asla acımasızca düşmanlarına veya güvenlerini suiistimal ederek dostlarına karşı kullanmazmış. Yılan bu ormana taşınırken arkadaşlarından ayrılacağına çok üzülse de burada yeni dostlar edineceğinin hayalini kurarken çok seviniyormuş. Ne yazık ki yaşadıkları kurduğu hayallerle hiç uyuşmamış. Aslan, fare, kuş ve geyik, ormanlarına bir yılanın taşındığını duyunca hiç memnun olmamışlar. Aralarında şu konuşmalar geçmiş:

ASLAN: O kötü kalpli bir yılan. Fesattır, düzenbazdır, ikiyüzlüdür. Ona nasıl güvenebiliriz?

FARE: Elbette güvenmeyeceğiz. O kıskanç ve sinsî bir hayvandır. Ona yaklaşırsak bir gün bize haset edecektir.

GEYİK: Fare haklı! Kim bilir, belki de dostluğumuzu bile kıskanıp bizi birbirimize düşürür.

KUŞ: O halde o bizim hayatımızı zehirlemeden biz onunkini mahvedelim. Bu ormandan kendi ayağıyla geldiği gibi geri gitsin!

Yılan, kalacağı yere eşyalarını yerleştirdikten sonra sabırsızlanarak ormanın merkezine gitmiş. Orası, bütün hayvanların alışveriş yaptığı, gezdiği, eğlendiği yermiş. Orada herkesle kaynaşıp çok güzel vakit geçireceğini ümit etmiş. Ancak merkeze ulaştığında onu gören bütün hayvanlar evlerine kaçışmış. Hepsi, yılanın korku dolu gözlerle bakıyor ve hepsi dörtlünün söyledikleriyle hareket ediyormuş. Yılan daha ne olduğunu anlayamazken aslan, fare, kuş ve geyik karşısında bitivermiş. Hepsi birden daha tanışmadıkları yılanın kalbini adeta parçalamak için yarışıyorlarmış. Yılan, hayatında hiç bu kadar hor görüldüğünü ve istenmediğini hatırlamıyormuş. Yaşananlardan sonra yılan, evine dönmüş ve bir daha hiç kimseyle konuşmama kararı almış. Çünkü birilerini bilerek kızdırmak onun en son isteyeceği şeymiş. Aradan bir hafta geçmiş ve yılanın eski ormandan en sevdiği arkadaşlarından biri, dostunun hasretine dayanamayıp yılanı ziyarete gelmiş. Evine giderken, bir ağacın altında fısıldaşan hayvanların seslerini duymuş. Yılanın lafının geçtiğini duyunca konuşmayı dinlemeye başlamış. Konuşan hayvanlar bizim peşin hükümlü dörtlüyümü. Ormana yeni taşınan yılanı öldürmek için korkunç bir plan hazırlamaktan söz ediyorlarmış. Yılanın yakın dostu olan fil, bunları duyunca deliye dönmüş ve ortalarına dalmış. Hepsini köşeye sıkıştırıp neredeyse öldürecekken;

YILAN: Fil duur! Dostlarımı, en yakın dostlarımı öldürmeye mi çalışıyorsun?

FİL: Dostların mı? Senin hakkında ne konuştuklarından haberin var mı?

Olanları işiten ve en büyük düşmanı da olsa kendisi yüzünden ölmelerini istemeyen yılan: "Dinle fil, her şeyi yanlış anlıyorsun, onlar yarın sergileyeceğimiz bir tiyatro oyunu için alıştırma yapıyorlardı. Oyunun konusu ise, ön yargı ve peşin hükümlülüğün çok yanlış ve kaba bir hareket olması.

Önce fil, yaptığı için dörtlüden özür dilemiş sonra da dörtlü, yaptıklarının ne kadar anlamsız, kırıcı ve kabaca olduğunu anlayıp pişman olmuşlar ve yilandan af dilemişler. Yılan, dörtlüden bir daha peşin hükümlü davranmayacakları ve böyle davrananlara itibar etmeyecekleri sözünü alınca onları affetmiş. Kişileri henüz tanımadan, başkalarının ağzından gelen ezberlenmiş kalıplara yerleştirmemeyi ve birinin hakkında hüküm verebilmek için önce onu tanımak gerektiğini unutmamayı onlara yılan öğretmiş.

El koymuşlar ruhuma

Bunu anladım o gün

Senden emir alan binlerce milyonlarca aşk tanesi

Zehir gibi salındı sanki tüm vücuduma

Kusmak istedim kaç defa

Ama buna bile yoktu mecalim

Kimse bilmezdi ki aslında derbeder halim

Yok muydu bunun panzehri

Elbet vardı

Zehrinin panzehri sendin

Senin gözlerin, ellerin, taptatlı dillerin

Her şeyden öncesi ruhuma dokunacak ruhun

Ama bir şey daha vardı ki

Sen panzehir olmak istemiyordun

Ve ben her gün biraz daha ağladım

Her gün biraz daha dinledim kalbimin sessiz çığlıklarını

Her gün biraz daha vardım yaşamın acı tadına

Zehir her geçen gün biraz daha aldı elimden beni

Bıraktım artık iyileşmek istemeyi

Bugün dünden daha iyi olacak diye kendimi kandırmayı

En sevdiği oyuncağını kaybetmiş bir çocuk gibi mutluluğu aramayı

Bilmiyorum hayata küsmek miydi çare

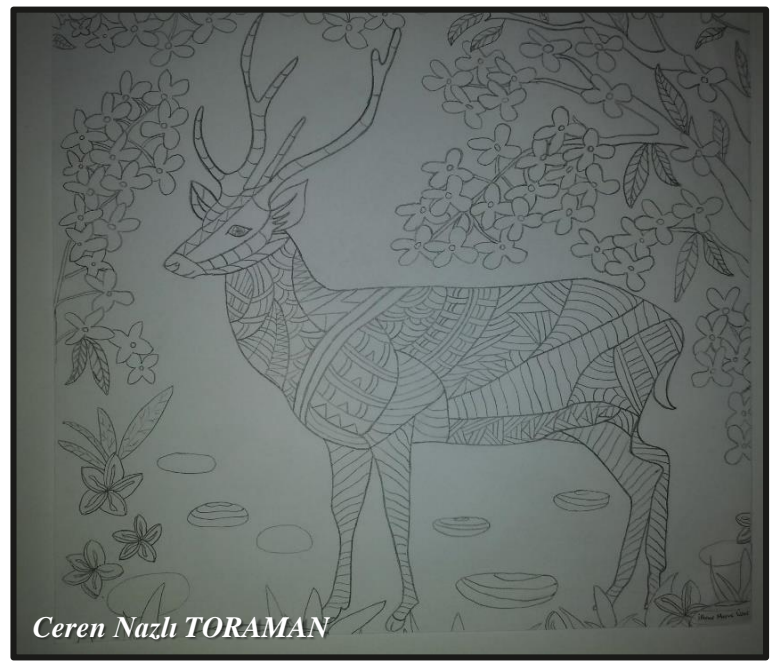
Belki de bir tek ölüm paklardı bu acıyı

Deniz GÜZEL SON DEFA

"Şiir okuyamayınca insan,
Müzik paylaşamayınca,
Omzunda deniz manzarasını göremediği müddetçe ne anlamı vardı ki?
Sırf güzel diye mi sevseydim?"

Bilirim, güzel diye sevmezsiniz birini bayım. Sevmemelisiniz de zaten. Şiir okurdunuz bana, şarkı söylerdiniz. Müziklerinizi paylaşırdınız benimle. Bir gün ulaşmaz oldu mektuplarınız posta kutuma. Gülüşünüzü göremez oldum. Gittiğim vakitlerde, gidişini izlemek istiyorum demez oldunuz. Gelmez oldunuz. Müzikleriniz, şiirleriniz son buldu. Demek artık göremiyordunuz deniz manzarasını. Gittiniz ve gittiğiniz 332 gün size uyudum. Gidişlerin bu denli acımasız ve çaresiz olduğunu anladığım son defaydı gidişiniz. Bir insan kokusunu içinde saklamaya çalışmanın aciz bir şey olduğunu öğrendiğim son defa...

Enescan İLİK KIRIK KALPLER

Soluksuz gecenin kasvetli sokaklarında
Kırılan bir kalp ile dolaşmak ne zordur.
Tepede bir lacivert gökyüzü,
Şöylemesine maviydi baktım bakamadım yıldızlar gözümü aldı.
Duygulandım biraz da kırgınlık vardı.
Şöylemesine mavi bir deniz kenarına gittim.
Yıldızlar göz kırpyordu, seni hatırlıyordum.
Bilir misin?
Kırılmış bir kalple gecenin kasvetli sokaklarında gezmek ne zordur.
Eğer süzülürse kirpiklerinden göz bebeklerine bir hüzün,
İşte o zaman beni hatırla.
Pek bir kırılmışım ya vaktiyle sana,
Kırılmış bir kalp ile de olsa seviyordum seni.
Son baktığımda gözlerine
Beni hatırla der gibiydin, unutma beni.
İnanır mıydın yine ekim vaktiydi.
Seni hatırladım sanki hiç unutmuş gibi.
Hani esmişti ya o gün rüzgâr,
Süzülmüştü ya yüzünden saçların,
İşte o zaman sevmişim ya seni,
İşte o zaman kırılmışım ya sana.
Değer miydi bilmem ama!
Ben seni çok sevdim.

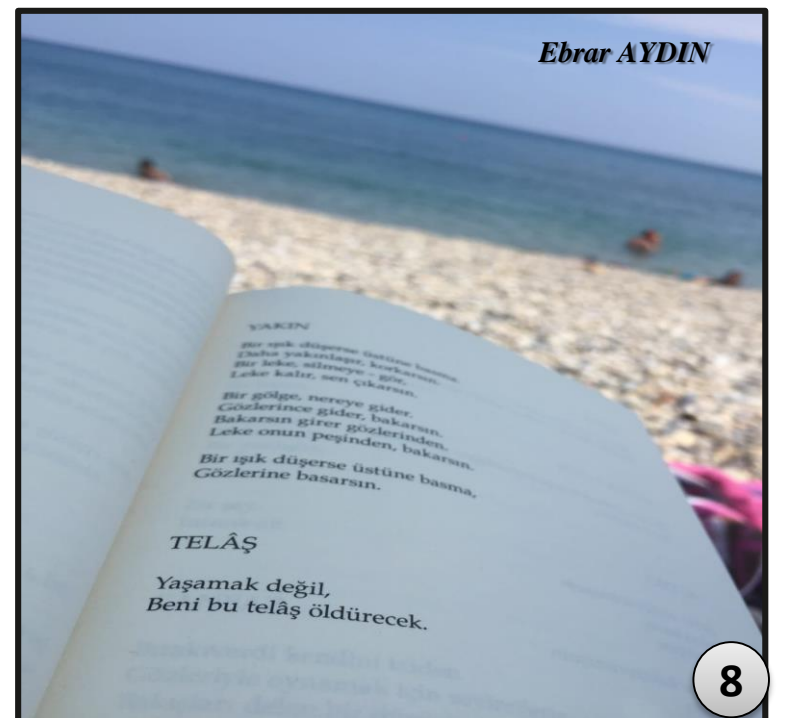

Firuze ANNEM

Hiç kimse senin gibi bakmıyor
Hiç kimse senin gibi sevip okşamıyor
Hiçbir kelime seni anlatmaya yetmiyor
Hiç kimse senin gibi öpmüyor 'annem'

Düşünmeden ömrünü verirsin
Karşılık beklemeden seven tek sensin
Rabbim sana uzun ömürler versin
Çocukların sensiz olmuyor 'annem'

Ninnilerle büyüttün bizi
Sevginle besledin minik kalbimizi
İçimde çiçekli bir yol var sana
Sonsuz gibi, git git bitmiyor 'annem'

Ebrar AYDIN

YAKIN

Bir ışık düşerse üstüne basarsın.
Daha yakınlara bakarsın.
Bir leke, silinmeye - 800.
Leke kalır, sen çıkarısın.

Bir gölge, nereye gider.
Gözlerince gider, bakarsın.
Bakarsın girer gözlerinden.
Leke onun peşinden, bakarsın.

Bir ışık düşerse üstüne basma.
Gözlerine basarsın.

TELÂŞ

Yaşamak değil,
Beni bu telâş öldürecek.

Geçenlerde 365 gün 6 saatlik bir yolculuğun daha sonuna geldik. Evet! yolculuk dedim çünkü benim için hayat bir yolculuk ve herkesin son durağı aynı. Bu yolculuğun adı 2020 'ydi. Sokakta 2020 nasıl diye sorsanız çoğu kişi aynı cevabı verir. Kötüydü. Bence her yolculuk yeni dersler barındırır içinde. Kimi zaman dostluğu öğretir. Kimi zaman da hatalarımızı gösterir.

Kelebek etkisi nedir bilir misiniz? Bilmiyorsanız ben söyleyeyim. Dünyanın herhangi bir yerinde kanat çırpın kelebeğin başka yerde fırtına oluşturmaya denir. Bence 2020 yolculuğunda yıllar önce kanat çırpın bir kelebeğin çığ gibi büyümüş fırtınasıydı derim. Ne demeye çalışıyorsun dediğini duyar gibiyim. Açıklayayım: İnsanlar yıllardır birçok hata biriktirdi doğaya karşı. Yıllarca çöplerini ormana attılar sonra da denize. Ağaçları kestiler, kâğıtları harcadılar. Suları sonuna kadar açıp dış fırçalar, ekmekleri çöpe attılar, hayvanlara zarar verdiler, her tarafa bilinçsizce bina diktiler, tarlaları ekmeği bırakıp hazır almaya yöneldiler. Havaya zararlı birçok gaz bıraktılar ama yaptıklarının farkına bile varmayıp yapmaya devam ettiler. Yani bir kelebeğin kanat çırpışını çığ haline getirdiler ve çığ haline getirdiler ve o çığ yıllarca yuvarlana yuvarlana kocaman oldu.

Artık bir yerin üzerine düştü, İNSANLIĞIN. Aslında sadece bunlar değildi insanların yaptıkları. İlk önce insan olduklarını unuttular. Güzel ahlak dediğimiz kavramı bir kutuya koyup rafa kaldırdılar. Komşusu aç iken tok yattılar, kalp kırdılar. Afrika da insanlar susuzluktan ölümlerine suyu gereksiz yere harcadılar, insanlar bir lokmaya muhtaç iken ekmeği çöpe attılar. Hayvanları sevmek yerine öldürdüler, kadınlara iyi bakmak yerine katlettiler. İçlerindeki sevgiyi öldürüp yerine kin, şiddet, nefret koydular. Sanki son durak yokmuşçasına yaşadılar. Hırsızlık yaptılar sadece mal değil insanların hayatından da çaldılar. Bu dünyanın bir sahibi olduğunu unuttular. Dünya bu yükü kaldıramamaya başladı. Depremler, seller oldu. Ama insanlar hala uyanamadılar. Hala devam etmekte olan virüs yüzünden herkes evlerine kapandı, doktorlar ve hastane çalışanları canı pahasına çalıştı ama insanlar hala görmemdediler. Kin, nefret, şiddet o kadar gözlerini bürümüştü ki bitmedi trafikte, sokakta ve hatta doktorlarla kavgaları bitmedi kadınları öldürüp rahatça dolaşmaları bitmedi. Bitemedi.

Ey insanlık açın gözünüzü. Bu yolun ne zaman biteceği belli değil. Bitmek bilmeyen kavganıza bir son verin artık. Kutularda raflara kaldırdığınız güzel ahlakı geri çıkarmanın tam vakti. Bu dünyanın bir sahibi var. Size kalmayacak uğruna ne emekler verdiğiniz evler, arabalar. İndirin artık şu gözünüzdeki nefret ve kin perdesini. Uyanın artık ey insanlık. Anlayın! Yıllar önce nefret olarak kanat çırpın o kelebek oluşturduğu fırtınalarla hepimizi yok edecek.

Fatma Eylül Ünsal **BİR VARMIŞ...**

Bir toplum varmış. Bu toplum kendilerini bir çemberin içine kapatıp dışarıyı soyutlarmış. Öyle ki zaman geçtikçe toplum bu soyutlanma yüzünden yeniliğe tamamen karşı cehalet içinde yüzen bir topluluğa dönüşmüş. Böyle düşünceleri olan bu ortamda bir çocuk dünyaya gelmiş.

Çocuk kendini bildi bileli sürekli hayal kurmuş. Hayallerini de çevresiyle paylaşmış ki onları hayata geçirip özgür bir ortam yaratabilsinler. Ama bu fikirler yıllardır bu durumda olan toplumda ters tepmiş, çocuğu nerede görseler ayıplamışlar.

Çocuk inat etmiş, ailesine anlatmış, ailesi gülüp geçmiş; dünyaya söylemiş, dünya umursamamış. Çocukta çareyi kelebeklere anlatmakta bulmuş. Hem artık kimse onu suçlayamazmış da. Çocuk büyümüş, kelebekler çoğalmış. Derken çocuk dünyayı anlamaya başlamış; korkuları, hüznüleri... Kafasına sinekler konmuş, kelebekler azalmış. Zamanla çocuğun düşünceleri bulanıklaşmış. Çocuk insanları bu anlamsız düşten uyandırmaya çalışırken bu anlamsız düşe düşmüş. Ve çocuk artık hepsi gibi çemberin içindeki insanlardan biriymiş.

Fatma Zehra AKYÜZ

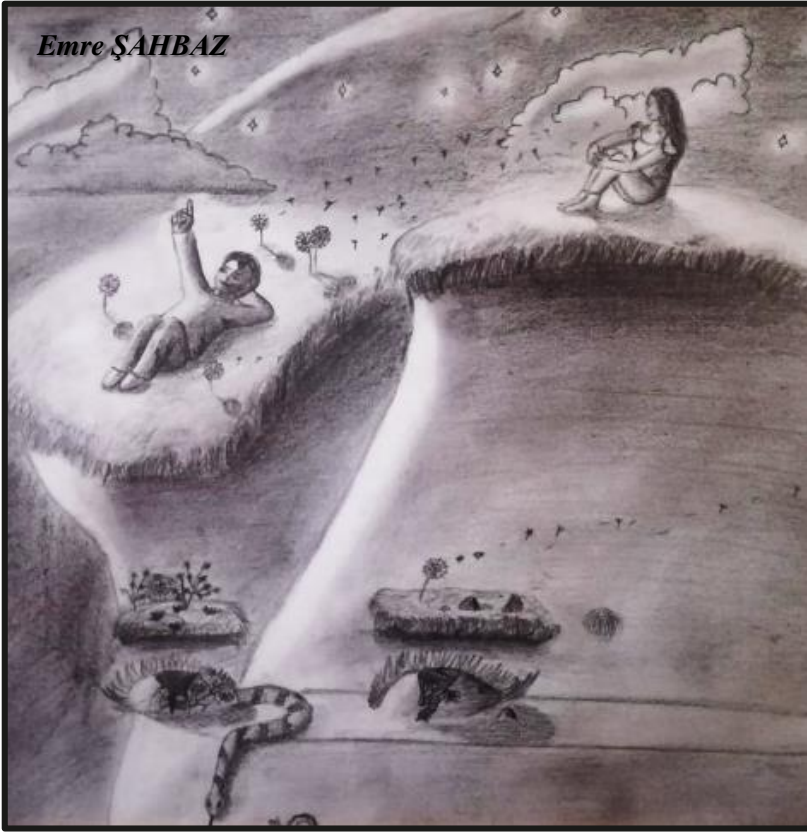
Baykuş **NASİHATLER**

Bir şeyden ne kadar korkarsanız
Ona o kadar mahkûm kalırsınız
Hayat size istemediklerinizi verir ki
Tepede ve güçlü kalasınız

Bir akşam vakti, deniz kenarında
Çaresiz ağlamaktansa
Aç kalp kapılarını geleni kucakla
Belki yoktur seni üzen, senden başka

Çaprazla parmaklarını yüreğine koy
Bir soru varsa aklında sakın durma sor
Çünkü zaman hızlıdır, beklemez seni
Çaresiz sevdan olur yüreğine kor

Ve uykusuz kaldığında, geceler boyu
Say bütün yıldızları, bekleme gündeğümünü
Tüm gece sabırsız, ağır gözlerle
Tesadüfen uyanıp bak, yorgun güneşe.

Zeynep Medine COŞKUN COVID-19 VE ADA'NIN HAYATI

Her zamanki gibi sıradan bir gündü. Ada okula gidiyordu. Okula giderken telefonuna bir mesaj geldi, mesajda şöyle diyordu Çin'in Wuhan kentinde yeni bir virüs çıkmıştı. Virüsün adı COVID-19 idi. Ada sınıfa girdiğinde, herkes bu yeni virüsü konuşuyordu. "Neden virüs çıktı?", "Dikkate almamıza gerek yok, nasıl olsa virüs Çin'de buraya gelemez ya!", "Yarasayı yiyen bir Çinliden çıkmış diyorlar, doğru mu acaba?" daha birçok konuşma. Ancak Ada bu konunun ciddiye alınması gerektiğinin farkındaydı. Daha o günden arkadaşlarıyla çok fazla temas etmemeye çalıştı, eve gittiğinde öncelikle ellerinin bir güzel yıkadı. Annesi ile bu virüs hakkında konuştu annesi de Ada ile aynı fikirdeydi, virüsü ciddiye almaları lazımdı, yoksa başlarına çok kötü şeyler gelebilirdi. Bir sonraki gün Ada'nın babası dezenfektan, kolonya ve biraz maske almak için dışarı çıktı. Gerekli malzemeleri aldı eve döndüğünde bir dezenfektanı ve bir kolonyayı Ada'ya verdi. Ada okulda bir yere dokunmak zorunda kaldığı zaman hemen elini yıkıyor kolonya veya dezenfektan sıkıyordu.

Arkadaşları Ada'nın bu hareketine bir anlam veremiyordu çünkü virüs çok uzaklarda, Çin'deydi. Bu şekilde geçen bir aydan sonra bir haber çıktı haberde şöyle diyordu, "Türkiye'deki ilk COVID-19 vakası!". Artık Ada'nın arkadaşları ve başka birçok insan daha bu durumun ciddiye alınacak bir konu olduğunu anladılar. O günün akşamında tüm eczanelerde bir kargaşa çıktı herkes dezenfektan ve kolonya almak istiyordu. Bu durumu gören bazı kötü kalpli eczacılar fiyatları yükseltti, halk bu durumdan hoşnut değildi ancak almak zorundaydılar.

Temizleyici ve maske alan kişilerin yeni hedefi kolonya almaktı. Bu seferde kolonya satan yerlerde kargaşa çıktı, hatta bazıları "Onu ben alacağım!", "Yok bu benim!" diye kavga ettiler. Ancak bu kargaşa durumu Ada ve ailesi için geçerli değildi çünkü onlar ilk vaka görüldüğünde durumu ciddiye almış ve gerekli malzemeleri yeterince depolamışlardı hatta bazen gereğinden fazla depolamayı düşündüler ancak sonra bunun yanlış bir davranış olduğunu düşündüler ve gereğinden daha fazla malzeme almadılar. Doğru olanda buydu zaten. Sırf bazıları fazla depolama yaptığı için maske ve dezenfektan tükenmişti tekrar üretime geçilmişti.

Günler böyle geçerken Ada okula gitmeye devam ediyordu. Çoğu öğrenci hâlâ sürekli elini yıkamayı ve maske kullanmayı reddediyordu. Bu yüzden Ada bazı arkadaşları ile arasına mesafe koymak zorunda kaldı. O gün okul bitmek üzereydi bütün öğrenciler dışarıda sıra olmuştu çünkü okulun müdürü bir açıklama yapacaktı.

Öğrenciler sessizleştiğinde müdür konuşmaya başladı "Sevgili öğrenciler bildiğiniz üzere Türkiye'de de COVID-19 vakasına rastlandı bu yüzden okula bir hafta ara veriyoruz." Bütün öğrenciler sevinmişti çünkü artık bir hafta tatilleri vardı, hangi öğrenci sevinmezdi ki!

Öğrenciler evlerine dağıldılar bu bir haftayı tatil olarak kullandılar sanki virüsten dolayı değilde öylesine ara verilmişti. En azından Ada bu durumun farkındaydı ve önemli bir neden olmadığı sürece dışarı çıkmıyordu. Sonunda bir hafta bitmişti. Bir sonraki gün okula gideceklerdi ancak o günün akşamında bir haber daha çıktı "Okullar henüz açılmayacak, 48 saat sonra sokağa çıkma yasağı ilan edilecek hiç kimse dışarı çıkmayacak! Çıkan kişilere gerekli ceza verilecektir. İçinde bulunduğumuz durum dalga geçilecek bir konu değil aksine çok ciddiye alınacak bir konudur. Bütün halkı maske, mesafe, hijyen kurallarına uymayı davet ediyorum." Bu haberi alan halk iki gün sonra dışarı çıkamayacağını öğrendiği için hemen marketlere koştu. Bu yaptıkları hareket onlara çok pahalıya patlayacaktı. Çünkü COVID-19 daha fazla insana bulaşmasın diye sokağa çıkma yasağı ilan edilmişti ancak halk daha fazla bir şeyler almak için birbirlerine dokunuyor, neredeyse üst üste çıkıyorlardı. Yine Ada ve ailesi sokağa çıkma yasağı ilan edilmesinin sebebini biliyor ve yiyecek için bile dışarı çıkmadılar. "Evdeki yiyecekler yeter ailemize virüs bulaşmasında." diyorlardı. O gün yaşananlar yüzünden vaka sayıları iyice artmıştı.

Ada bu durumdan çok korkuyordu. Bütün ailesine virüs bulaşacağını ve sevdiği herkesi kaybedeceğini düşünüyordu. Annesi bu durumdan korkmaması gerektiğini çünkü gerekli önlemleri aldıklarını yine de eğer bir gün virüs bulaşursa bunun bir kader olduğunun söylüyordu. Ada annesinin cümlelerini düşündü, annesi haklıydı onları alması gereken önlemleri almışlardı başka bir şey yapamazlardı.

Ada ile aynı apartmanda oturan komşuları bu duruma ciddiye almıyor maske takmadan, polislerden kaçarak birbirlerini ziyaret ediyorlardı. Ada bu durumdan çok rahatsızdı komşularına bu durumu anlatsalar da kabul etmiyorlar direniyorlardı. Ada bu durumu çok fazla düşündü, komşularına bu durumu anlatmaya çalıştı. En sonunda bu durumu onlara kabul ettiremeyeceğini anladı. Ancak bu süreçte Ada çok yorulmuş ve çok halsizleşmişti. Vücudu artık kendini ayakta tutmakta zorlanıyordu.

Annesi bu durumun farkında o yüzden Ada'nın yanına girip çıkarken dikkat ediyor, kendisi bile kızına bir şey olmasın diye çok fazla görüşmüyordu. Ada gün geçtikçe halsizleşti bu durumun tek sebebi komşulardı onlara bu durumun ciddiyetini anlatmaya çalışırken hasta olmuştu. En sonunda korkulan oldu, Ada korona olmuştu. Annesi bu durumun nasıl meydana geldiğini anlamaya çalıştı çünkü Ada hiçbir yere çıkmamış ve aile bireylerinde de hiçbir belirti yoktu. Uzun düşünceler sonucunda vardığı sonuç kendisi veya eşi COVID-19 olmuştu ancak vücutları dirençli olduğu için belirti göstermemiş, taşıyıcı olmuşlardı. En korktukları kişiye kızlarına COVID-19 bulaştırmışlardı. Ada'yı hemen hastaneye götürdüler. Hastaneler doluydu Ada'ya yer bulmakta çok zorlandılar. Ada için ilaç tedavisine başladılar ancak bu bir işe yaramadı, Ada ölmüştü. Ada'nın en çok korktuğu şey korona yüzünden bütün sevdiklerini kaybetmekti ancak Ada değilde diğer herkes Ada'yı kaybetmişti. Bu haber ailesine ulaştığında, aile yıkılmıştı. Bütün önlemleri almışlardı yine de korona olmuşlardı en üzücü yanı ise kızlarına COVID-19'u bulaştırmanın kendileri oluşuydu. Aile şu düşüncüyü asla aklından çıkaramadı "Acaba komşuları Ada'yı dinleyip durumun ciddiyetine varsa ve Ada hasta olmasaydı, yine de sonuç bu olur muydu?" akıllarından bu düşünce asla çıkmadı ama yapabilecekleri bir şey yoktu Ada gitmişti bir daha gelmeyecekti.

Ailesi bu durumda biraz kendilerini birazda komşularını suçladıkları için o apartmandan taşınmışlardı. Daha uygun, bu konuyu daha ciddiye alan komşuların bulunduğu bir apartmana yerleştiler. Aile Ada'yı asla unutmadılar nasıl unutulabilirlerdi ki Ada onların kızıydı. Başka bir aile daha bu acıyı yaşamamasın diye sosyal medya üzerinden ulaşabildikleri tüm insanlara durumun ciddiyetini anlatıyor anlamamakta ısrarcı olanlara ise kızlarının hikâyesini anlatıyorlardı. Sürekli kızlarının hikâyesini anlatmak yaşananları tekrar hatırlamak onlara acı veriyordu ama başka birinin bu acının benzerini yaşamaması onlar için daha önemliydi. Bu yüzden salgın durumu bitene kadar durumun ciddiyetini herkese anlattılar âdeta hayatlarını buna adanmışlardı.

Tuana Sim OKUŞLUĞ MUCİZE

R.J Palacio tarafından yazılan Mucize adlı kitap doğuştan deforme bir yüze sahip olan August Pulman'ın hayatını genellikle 1.tekil kişi (kahraman bakış açısı) kullanarak anlatılıyor. Kitabın devamında ise farklı karakterlerin gözünden August(Auggie) nin hayatı anlatılmıştır. İlk aşamada Auggie'yi daha çok evde kalmaktan hoşlanan ve diğer çocukların yaptığı şeyleri yaparak kendini onlar gibi hissetmeye çalışan 10 yaşında bir çocuk olarak tanıyoruz.

Hayatı boyunca birçok ameliyat geçirmiş ve insanlar tarafından dışlanmış olan Auggie'nin okula başlaması onun için zor bir süreç olmuştur. Bunun sebebi bu zamana kadar annesi tarafından evde eğitim görmüş olmasıdır. Okulun başlamasına az bir zaman kala okulun müdürü Auggie'nin okula alışma sürecini hızlandırmak için üç öğrenci ayarlar ve bu üç öğrenciden Auggie'ye okulu gezdirmelerini ister. Okulu gezerken çocukların ne kadar acımasız olabileceklerini bir kez daha görmüş oluruz. Ve sonunda beklenen gün gelir: Okulun ilk günü... Arkadaşları Auggie'yi her ne kadar görüntüsünden dolayı eleştirse de ilerleyen bölümlerde Auggie'nin aslında akademik olarak kesinlikle geride olmadığı hatta astronomi gibi ilgili olduğu konularda diğer öğrencilerden çok daha başarılı olduğunu görüyoruz.

Her geçen gün okula başlayan Auggie bir kaç yeni arkadaş bile edinmiş, sosyal aktivitelere katılmaya başlamıştır. Bu kısımlarda aynı olayları farklı karakterlerin gözünden görüyoruz. Ve böylece okurun kafasındaki parçalar yerine oturmuş oluyor. Bu bölüm şahsen benim çok hoşuma gitti. Bunun sebebi geçmişte olan olayların eksik bölümlerinin ilerleyen süreçte okurun kafasında aydınlatılmış olmasıydı. Fakat eğer bu kitabın yazarı ben olsaydım, kitabın sonunu kesinlikle Auggie'nin normal dünyaya ve rutine alışıp diğer insanlar gibi olmasıyla bitirmezdim. Aksine yazarın biz okuyuculara herkesin kendi gibi olması gerektiği ve diğer insanların fikrine aldırış etmeden yaşamamız gerektiği ile ilgili bir ders vermesini beklerdim.

Sonuç olarak, Auggie'nin diğer insanlar gibi normalleştirilmesi yerine gerçek bir mucizede olması gerektiği gibi sıra dışı özelliklerini benimsemesi gerektiğini düşünüyorum. Her ne kadar böyle düşünüyorsa da gerek kitabın içeriği gerek yazarın ifade şekli olsun kitap hoşuma gitti. Hem sürükleyici hem de okuru gerçekten derinden etkileyecek bir kitaptı.

Elifsu

Şevval CANTÜRK TUTKU

Hikâyenin sonunu bir de benden dinleyiniz. Müzeyyen ikinci çayını söylemiş oturuyordu. İç sesim caddenin karşısındaki bakkaldan bir zarf satın alıp evin anahtarını onun içine bırakıp çırakla Müzeyyen'e gönderip buradan uzaklaşmamı söyledi. Dinlemedim. Ben Müzeyyen ile yüzleşmek istiyordum, ona onun ne kadar dengesiz olduğunu, bir insanın her şeyi olduktan sonra ona hiçbir açıklama yapmadan çekip gitmenin aşağılık olduğunu söylemek istiyordum ve yapacaktım. Yavaş ve kararlı adımlarla oturduğu masaya doğru ilerledim. Her zamanki aldatıcı gülümsemesini takındı, "merhaba" dedi. Hem kırgın olduğum belli, hem de umursamaz davranmaya çalıştım ama o beni biliyordu. O beni benden iyi biliyordu, umursadığımı hatta gittiğinden beri gözüme uyku girmediğini de biliyordu. Hiçbir şey söylemeden oturdum masaya. Açıklama yapmasını bekledim, işe yarar bir şey söylemesini bekledim.

Kimi kandırıyordum, ne kadar işe yaramaz bir bahane olsa bile oracıkta onu affetmeye hazırdım. Oysa hiçbir şey söylemedi. Sadece sustu. Diyebileceğim hiçbir şey kalmıyordu, kafamda kurduğum milyonlarca sözcük boşa çıkıyordu. Son kez olduğunu bilerek baktım gözlerine, bir zamanlar ne çok anlam barındırdığını düşündüğüm gözleri bu gözler miydi gerçekten? Şimdi öylesine boş ve öylesine anlamsız bakıyorlardı. Hikâyemin son bulunduğunu anladım ve anahtarları masaya bıraktım. Kalkıp uzaklaşmaya başladım. O da susmaya devam etti. Bir sokak yürüdüm, iki sokak yürüdüm. Artık nerde olduğumu bile bilmiyordum ve o hâlâ susuyordu.

Firuze UMUT

Hayal ediyorum, hep yalnız kalınca
Talan oluyorum, anıları hatırlayınca
Üç günlük dünya, değer mi bilmiyorum
Ama yine de ben seni beklerim, sensiz anılarımda

Belki gelirsin, belki gelmez
Kusurun olursa, fark etmez
Umut böyledir işte
Sen beklersin lâkin o gelmez...

İlayda DOĞAN HACI BAYRAM-I VELİ

Sen seni bil sen seni... diyerek "Numan" önce Bayram sonra Hacı en sonunda da "Veli" olmuş. Kendini tanımaya çalışırken, öncü olmuş, birçok insana önder olmuş, sonunda da insan-ı Kamil olmuş. Yolun başında o da kendini bilmezmiş, yürürken kendine bakmazmış, ta ki Somuncu Babayla tanışana kadar. Yaşadıklarıyla ve bildikleriyle hayata güzel bakmayı güzel görmeyi öğrenmiş, Anadolu'daki kargaşaya bu anlayışla aşmaya çalışmış ve bunu başarmıştır.

Hacı Bayram-ı Veli Hz.lerinin bizler için önemini daha önce hiç düşünmemiştim. Sokrates, Platon, Thomas Hobbes gibi felsefecilerin felsefelerini konuşurken kendimi konuya çok yabancı hissediyordum. Çünkü bu felsefeciler ne bizim coğrafyamızda yaşadığı ne de bizim dinimiz ya da ahlak anlayışımıza göre yaşadı. Ama Hacı Bayram-ı Veli'nin felsefesi çok açık ve bizlere hitap etmekte.

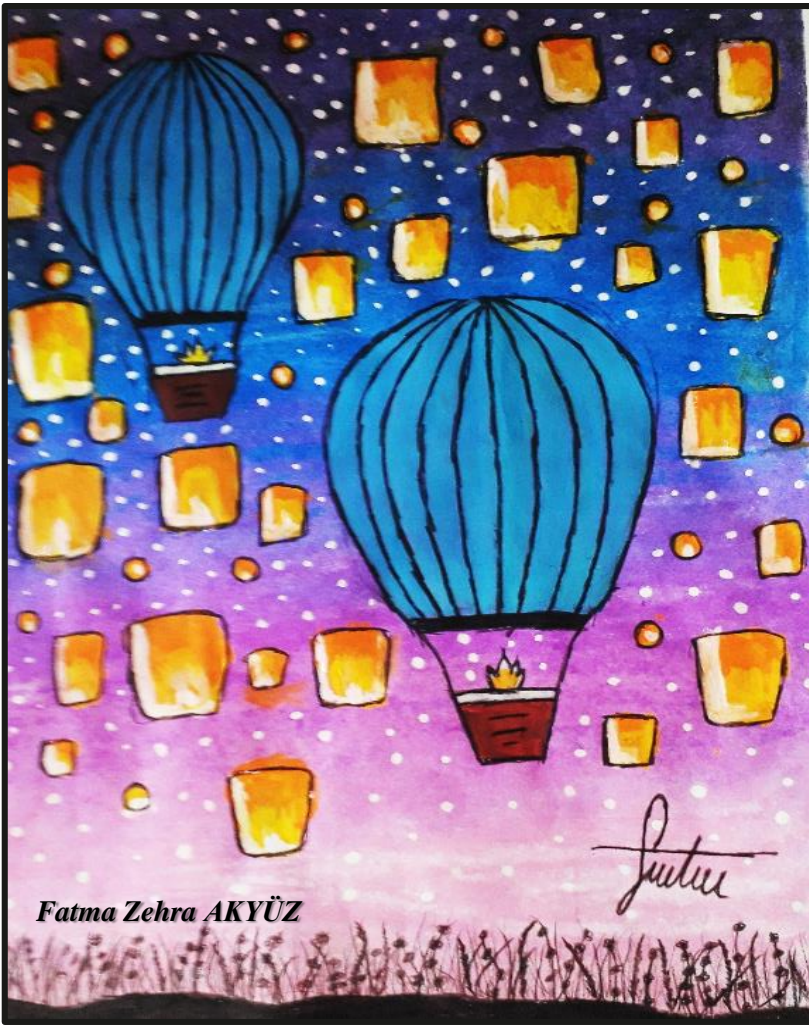
Felsefeciler tarih boyu ya maddeyi ya da tanrıyı düşünerek yaşamlarını sürdürdüler. Ama ikisini aynı anda düşünüp yaşayamadılar. Yeni nesilde ne yapacağını bilemeden sağ sola savruluyor. Çünkü onlarda felsefeciler gibi dünyayı mı yoksa ahirete mi yöneleceklerine bir türlü karar veremiyor. Oysa bizim felsefemiz hem çalışıp hem de Allah yolunda olmaktadır.

Hacı Bayram-ı Veli bizlere insanlarla ilişkimizin saygı, sevgi ve hoşgörü ile olmasını söyler ve bize kendimizi tanımamızı şu sözlerle öğütlemekte "Sen seni bil sen seni.". Biz daha kendimizi tanımazken karşımızdakini nasıl anlayabiliriz ki.

Ankara yolundaki çubuk deresi civarında Solfasol köyünde sıradan bir köylünün oğlu olarak dünyaya geldi Ama babası onun okuma azmini keşfedip onu mektebe gönderdi. Mektep ona yetmemişti daha çok bilgi ve Allah aşkıyla dolmak üzere gurbete çıktı. Bir gün Somuncu Baba'nın bıraktığı ekmeği kapısında buldu. Bu Somuncu Baba'nın öğrencisi olması için bir işaretti. Somuncu Babayla birlikte hacca gidip vazifesini yerine getirdi ama dönüşte Somuncu Baba vaktini doldurmuş ve dünya hayatına gözlerini yummuştu. Hacı Bayram memleketine döndü ve bildiklerini öğrencilerine anlatmaya başladı. Gün geçtikçe onun sohbetlerini dinlemeye gelenlerin sayısı artıyordu. Bu durum II. Murat'ın dikkatini çekti ve onun derhal huzuruna çıkarılmasını emretti. Ama II. Murat da onun felsefesine ve Allah sevgisine vuruldu. Onun sohbetlerin de etkisiyle ilim ve irfan sahibi bir birey oldu.

Şemseddin intisap edeceği birimi ararken; Hacı Bayram Veli'nin ismini duyar. Ona bağlanmak için Ankara'ya gider. Bir de ne görsün! Elinde bir kapla dükkân dükkân dolaşan bir bedduş görünüşlü bir zat. Akşamseddin'in yüzü düştü. Ben böyle birine intisap edemem, diyerek oradan ayrılır ama ne mümkün! Gece rüyasında Hacı Bayram'ın onu zincirle çektiğini gördüğünde yanıldığını anladı ve pişmanlık içinde geri döndü. Ama Hacı Bayram onu dikkate almadan işine devam etti. Yemek zamanı geldiğinde Akşamseddin "Ben nefsimi uyup hayvanlık ettim." diyerek köpeklere konulmuş yemekten yemeğe başladı. Hacı Bayram o zaman ona artık yanlarında yiyebileceğini söyledi. Artık nefsinin ve kibrinin onu yönlendirmesine izin vermeden Hacı Bayramın yanında kaldı. Hacı Bayram II. Murat ile birlikte sohbeteyken Konstantinopolis'i fethedip edemeyeceğini sorduğunda. Oğlu Fatih'in fethedeceğini ve öğrencisi Akşamseddin'in buna tanık olacağını söyledi. Hacı Bayram gibi gerçek ilim ve irfan sahibi kimseler gerçek dostlarını ve nasıl yaşayacaklarını bilirlerdi.

Fakat bu zamanlar da böyle kimseler bulmak bir yana eskiden böyle yaşamış ve tarihimizi oluşturmuş kişilerden bihaber yaşarken yeniden eski gücümüze ulaşmak sadece bir rüya. Şu anda ben bu yazıları birilerine ulaştırma umudundayken. Dışarıda insanlar kinleri ve nefretleriyle zalimlik peşinde. Onlar nefislerinin kölesi olmuş. Eğer biz de kendi felsefemiz değil de başkalarının felsefesini öğrenmeye ve öğretmeye devam edersek dıştan modern içten cahil ve yozlaşmış kalacağız.

Fatma Zehra AKYÜZ

Şevval Sıla TUĞLUCA KALABALIK YALNIZLIK MIDIR?

İnsanlar geçiyor
Önümden, gözümden, zihnimden
Bir yere varmayan, anlaşılmayan
Gittiği yerde kalamayan düşünceler gibi.

Kalabalıklaşıyor evren
Kalabalıklaşıyor dünya
Susmuyor sesler
Artıyor eller, kollar, zihinler, düşünceler, rüyalar.

Ve çoğalıyor
Derinleşiyor karanlık
Çizginin iki tarafı
Ve çizgidekiler
Denge tahtası misali
Dökülüyorlar bir bir

Çoğalıyor insan
Çoğaldıkça yalnızlaşıyor
Çünkü insanlar
Kalabalığa iter insanları
Aynı zamanda yalnızlığa
Kalabalık yalnızlık mıdır?

Eller, kollar, insanlar, düşünceler, sesler, rüyalar, hisler
Birleşip koca bir kalabalık oluyoruz
Aynı zamanda yalnızlık
Duvarlar kuruyoruz kitaplardan
Yalnızlığı tadıyoruz kitaplarda
Aynı zamanda yalnızlığı...

İMTİYAZ SAHİBİ

Selvet GÜRDAĞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Doğukan ÖZTÜRK

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Dilek KARAKUŞ

GÖRSEL DANIŞMAN

Kadir YILDIZ

YAYIN KURULU

Ali ALTUN

Ayşegül KAHRİMAN

Tuba ARICIOĞLU ÖZTÜRK

OKUL ADRES TELEFON

MELİHA HASAN ALİ BOSTAN ÇUBUK FEN LİSESİ

Yıldırım Beyazıt Mah. Ağrı sok. No 3 Çubuk / Ankara

0312 837 92 72